

zem. úřadu v Praze, jakož i státní poříční správy stavební v Ú., resp. expositury poříčního plavebního úřadu v Ú.

Vodoprávní úřad se tím odvolal na skutečnosti, které st-li musily býti známy a také byly známy, jak je patrné z obsahu st-lova odvolání z 12. června 1930, v němž sám připouští, že za 20 roků, po které přívaz provozoval, se vyskytly závady, které ve většině případů nebyly jeho vlastním zaviněním, a v němž se jednak domáhal toho, aby počet vyskytnuvších se závad byl rozdělen na dobu 20 roků, jednak se snažil ospravedlniti jednu konkrétní závadu. Způsobem téměř doslovně stejným bránil se st-l i ve svém odvolání z 22. května 1931, podaném proti výměru I. stolice z 3. dubna 1931, proti tomu, že úřad nedostatek jeho spolehlivosti považoval za daný. Z toho je viděti, že st-li byly závady, ze kterých úřad čerpal úsudek o st-lově spolehlivosti, podrobně známy, a nemůže tedy za tohoto stavu věci býti spatřována podstatná vada řízení v tom, že jednotlivé přihodivší se závady nebyly st-li v úředním rozhodnutí jmenovitě sděleny.

Dospěl-li však úřad na podkladě zmíněných závad, které ze správních spisů jsou patrné a které st-li byly známy, k úsudku, že se st-li nedostává potřebné spolehlivosti, vymyká se takto získaný úsudek úřadu přezkoušení nss-em, ježto se nejedná o otázku právní a ježto logickou nemožnost úsudku, k němuž úřad dospěl, nemůže stížnost tvrditi a tím méně prokázati.

Nss nemohl tedy shledati, že výrok, jímž st-l pro nedostatek spolehlivosti z konkurence žadatelů o udělení povolení ke zřízení zmíněného přívazu byl vyloučen, je stížen nějakou podstatnou vadou. Zůstává-li však tento úsudek nevyvrácen, pak neměl st-l v dalším řízení o propůjčení práva k provozování přívazu postavení procesní strany, a je pak výrok žal. úřadu o tom, že se st-li nedostává legitimace ke stížnosti do nedostatečného instruování žádostí ostatních žadatelů a zejména žádosti zúčastněné strany, ve shodě se zákonem.

Č. 11.570.

Honební právo (Čechy): * Honební certifikát podle § 27 čes. hon. zák. opravňuje vykonávati myslivost i mimo služební obvod osoby, jíž byl vydán, stejně jako honební lístek v celé zemi (§ 26 a) a c) čes. hon. zák.).

(Nález ze dne 29. listopadu 1934 č. 20.175.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7490/28.

Věc: Jiří R. v D. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek honebního zákona a taxu za honební lístek.

Výrok: Nař. rozhodnutí z 22. února 1932 se zrušuje pro nezákonnost, rozhodnutí z 31. října 1932 prováděnost řízení.

Důvody: I. Trestním nálezem okresního úřadu v Klatovech ze 16. ledna 1932 byl st-l odsouzen k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti k vězení na dobu jednoho dne, pro přestupek § 26 a) čes. honeb. zákona, spáchaný tím, že dne 19. prosince 1931 provozoval na společenstevní

honitbě n.-ské myslivost jako host bez platného honebního lístku pro hosta. Při kontrole vykázal se honebním certifikátem, který jej opravňuje provozovati myslivost v dohlédacím obvodu honiteb velkostatků H.-ských v B. a který mu byl vydán podle předpisu § 1 nař. místodržitele v Čechách z 31. prosince 1915 č. 1 z. z. z r. 1916. Tento honební certifikát neopravňuje ho k výkonu práva myslivosti v jiných honitbách než pro jejichž obvod zní. Společenstevní honitba v N. není však součástí honitby velkostatků H.-ských v B.

Nař. rozhodnutím z 22. února 1932 nevyhověl zemský úřad v Praze podanému odvolání z těchto důvodů: »Podle ustanovení § 26 a) čes. honeb. zák. z 1. června 1866 č. 49 z. z. ve znění patentu z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. nesmí nikdo vykonávati myslivost osobně bez honebního lístku příslušným úřadem vydaného nebo bez honebního certifikátu lístek honební ve smyslu § 27 (téhož zákona) nahrazujícího. Podle ustanovení § 42 ad 3) čes. hon. zák. ten, kdo by, nemaje platného lístku nebo certifikátu na honbu, myslivost provozoval, dopustí se přestupku, stíhaného podle § 10 zák. z 25. června 1929 č. 98 Sb. Podle ustanovení § 27 čes. honeb. zák. služebnictvo k provozování myslivosti a k přihlížení k ní zřízené a pod přísahu vzaté obdrží na místě honebních lístků certifikáty na honbu, na čas služby, jež vydává bez taxy okresní úřad. Z předpisu § 27 je vidno, že služebnímu personálu nebyla uložena povinnost zaplatiti za vykonávání myslivosti honební taxu, jak to učinil § 26 d) čes. honeb. zák. ve znění vlád. nař. z 5. října 1920 č. 560 Sb. v příčině pánů myslivosti, honebních hostů a členů honebního společenstva při provozování myslivosti v režii honebního společenstva, jenom z toho důvodu, že služební personál nevykonává myslivost jako zábavu, nýbrž jako služební povinnost ze služebního poměru plynoucí. Proto § 27 praví, že bezplatný honební certifikát obdrží služebnictvo k provozování myslivosti a k přihlížení k ní zřízené a to na čas služby. Že český honební zákon nepraví také výslovně, že služebnictvo obdrží certifikát pro obvod svého služebního obvodu, na věci ničeho nemění, poněvadž to vyplývá již z pojmu »služebnictvo« v § 27 čes. honeb. zák. uvedeného. Jestliže někdo vykonává myslivost v honitbě, kde není ustanoven jako honební personál, nemůže býti v jeho osobě pro tuto honitbu splněna jedna z podmínek pro vydání honebního certifikátu, t. j. dozor nad myslivostí (zákon praví: služebnictvo k provozování myslivosti a k přihlížení k ní zřízené). Námitky odvolání, že honební certifikát úplně nahrazuje honební lístek v plném rozsahu a že s jeho držením jsou spojena všechna práva jako s honebním lístkem, tudíž i právo vykonávati (bez zaplacení honební taxy) myslivost v celé zemi České podle ustanovení § 26 c) čes. honeb. zák. ve znění patentu z 29. prosince 1915 č. 83 z. z., kteréžto mínění opíráno jest o předpis § 27 čes. honeb. zák., »obdrží na místě lístku«, nelze uznati, ježto nelze naléztí logického důvodu, pro který by měl služební personál v některé honitbě v zemi České ustanovený a v ní vykonávající myslivost a dozor k ní jako své povolání, míti privilegium v celé ostatní zemi provozovati myslivost jako zábavu bez zaplacení honební taxy. Logický výklad předpisů českého honebního zákona mluví tedy úplně pro názor zastávaný naříkaným výměrem. Názor ten však dá se obhájit i slovným výkladem zákona a sice: 1. Důraz v § 27 českého honebního zákona leží ve slově »služebnictvo«,

výraz »na místě lístku« je výrazem uvedenému hlavnímu pojmu podřízeným a dlužno mu rozuměti tak, že ten, kdo provozuje myslivost a přihlíží k ní jako služebník, obdrží pro výkon myslivosti v této funkci na místě honebního lístku honební certifikát; nutno jest proto slovům »obdrží na místě lístku« rozuměti tak, jako kdyby bylo řečeno »obdrží jako průkaz pro výkon myslivosti«, a nemůže do nich býti vkládán význam v nich neobsažený a zákonodárcem zajisté nezamýšlený, že totiž honební certifikát rovná se honebnímu lístku v příčině právních důsledků v celém jejich rozsahu. Jako nikdo nemůže obdržeti honební certifikát pro honitbu, kde není služebníkem k provozování myslivosti a k přihlížení k ní zřízeným a pod přísahu vzatým, tak také nemůže certifikátu k provozování myslivosti použití v jiné honitbě, než kde je služebníkem. 2. Správnost tohoto výkladu § 27 potvrzuje obrat užitý zákonodárcem v § 26 a) čes. honeb. zákona ve znění patentu č. 83 z. z. ex 1915 »bez honebního certifikátu lístek honební ve smyslu § 27 nahrazujícího«. Z tohoto obratu zákonem užitého je vidno, že zákonodárce nechtěl honební certifikát co do právních důsledků úplně postavit na roveň honebnímu lístku, nýbrž toliko v rozsahu označeném §em 27 čes. honeb. zákona, t. j. tudíž pouze tam, kde majitel honebního certifikátu vystupuje ve funkci služebníka.«

II. Dne 29. září 1932 vydal okresní úřad v Klatovech st-li platební rozkaz tohoto znění: »Pravoplatným nálezem okr. úřadu v Klatovech z 16. ledna 1932 byl jste uznán vinným přestupkem § 26 a) čes. hon. zák. proto, že jste dne 19. prosince 1931 v honebním obvodu obce N. vykonával myslivost bez honebního lístku. Podle ustanovení čl. I. k § 26 g) vl. nař. z 5. října 1920 č. 560 Sb. a § 4 zák. z 14. července 1927 č. 125 Sb. vybízím Vás, abyste do 15 dnů složil hotově u pokladny okr. úřadu nebo připojenou složenkou zaslal částku per 100 Kč jménem taxy za honební lístek za rok 1931/32 pro hosta. Z tohoto platebního rozkazu můžete se odvolati ve lhůtě 15 dnů... k zemskému úřadu...«

Nař. rozhodnutím z 31. října 1932 zamítl zemský úřad v Praze podané odvolání z důvodů věcných. — — —

O stížnostech uvážil nss:

Ad I. Předmětem sporu jest jediné otázka, zda certifikát vydaný podle § 27 čes. hon. zákona nahrazuje honební lístek ve všech směrech, zda tedy jeho majitel jest oprávněn provozovati honitbu i jako host mimo svůj služební obvod. Žal. úřad dospěl rozbořem příslušných ustanovení, zejména slovním výkladem § 27 k tomu, že honební certifikát opravňuje jeho majitele místně k provozování honitby toliko v obvodu, kde jest k výkonu myslivosti a k dohledu na ni služebně ustanoven, a v důsledku toho shledal skutkovou podstatu přestupku st-li za vinu kladeného za prokázanou, ježto je nesporno, že území společenstevní honitby v N. k vlastní honitbě h.-ské nenáleží a výkon myslivosti na oné honitbě nelze uznati za výkon služby.

Nss nemohl právní názor žal. úřadem zastávaný uznati správným. Paragraf 26 a) čes. hon. zákona, který obsahuje všeobecnou normu, stanoví, že nikdo nesmí vykonávati myslivost osobně bez honebního lístku příslušným úřadem vydaného, nebo bez honebního certifikátu lístek honební ve smyslu § 27 nahrazujícího (něm. text: »oder ein dieselbe im Sinne des § 27 ersetzenden Jagdzertifikat«). Paragraf 27 pak praví: »Slu-

žebnictvo k provozování myslivosti a k přihlížení k ní zřízené a pod přísahu vzaté obdrží na místě lístku (»statt der Jagdkarten«), certifikáty na honbu, na čas služby, jež vydává bez taxy okresní výbor (nyní okresní úřad)

Žal. úřad klade důraz na slova v § 26 a) užitá »ve smyslu § 27« a dovozuje z nich, že zákonodárce nechtěl honební certifikát co do právních důsledků postavit na roveň honebnímu lístku, nýbrž toliko v rozsahu označeném §em 27, totiž jen v tom směru, že honební certifikát obdrží toliko »služebnictvo« k výkonu služby, kterýžto výkon se může vztahovati jen na obvod, ve kterém službu vykonává. Tu však žal. úřad citaci § 27 v § 26 a) zcela vytrhuje z její souvislosti.

Paragraf 26 a) staví dle svého jasného znění honebnímu lístku na roveň honební certifikát »lístek honební ve smyslu § 27 nahrazující«; důraz leží tudíž na tom, že honební certifikát ve smyslu § 27 honební lístek nahrazuje, čímž se navazuje na dikci § 27, že totiž personál tam jmenovaný obdrží na místě lístku certifikát na honbu. Tutéž myšlenku vyjadřuje ostatně i ustanovení § 26 f). Tím padají však již dedukce žal. úřadu z mylného výkladu § 26 a) čerpané.

Ustanovením § 27, že honební certifikát se vystavuje služebnictvu k provozování myslivosti a k přihlížení k ní zřízenému na čas služby, určuje se toliko okruh osob, jimž certifikát může býti vydán, aniž tím jest ještě řečeno, že by provozování myslivosti bylo omezeno toliko na služební obvod, kdyžť všeobecná norma § 26 a) nijak nerozlišuje mezi výkonem myslivosti na podkladě honebního lístku a honebního certifikátu, a bylo by třeba výslovného pozitivního ustanovení, aby výkon myslivosti na základě certifikátu byl omezen toliko na služební obvod dotyčného majitele certifikátu.

Poukazuje-li nař. rozhodnutí k tomu, že služební personál byl od placení honební taxy osvobozen jen proto, že nevykonává myslivost pro zábavu, byl by tento důvod, i kdyby snad byl správný, zcela bez významu, když zákonodárce z něho nevyvodil pozitivní důsledek a výslovně neomezil výkon myslivosti na obvod služební, nýbrž naopak zcela jasně v § 26 a) honební certifikát postavil na roveň honebnímu lístku.

Jest tedy toto nař. rozhodnutí vybudováno na mylném právním názoru a slušelo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Ad II. Uvažuje o stížnosti podané do rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 31. října 1932, musel nss nejprve z moci úřední zkoumati, byl-li žal. úřad oprávněn o odvolání do výměru první stolice podaném věcně rozhodnouti.

Výměrem okr. úřadu v K. z 29. září 1932 bylo st-li předepsáno zaplatiti částku 100 Kč jako taxu za honební lístek, tedy peněžitě plnění nepřesahující částky 200 Kč. Pro takovýto případ stanoví však čl. 8 odst. 3 org. zák. č. 125/1927 Sb., že odvolání jest nepřipustno. Rozhodoval-li přes to žal. úřad věcně o podaném oprávněm prostředku, místo aby učinil opatření, aby okr. úřad své rozhodnutí označil jako konečné, porušil tím podstatné formy řízení a muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno podle § 6 zák. o ss.